

Вечъ утѣхъ не намира
Въ нищо мое-то сърце,
Горка сълза не се спира
Да не хлѣе по лице.

Гърлица-та какъ уныва
За радъ свой-атъ милъ дръгаръ,

Тѣй и съ мене сѣщо бива,
На кое-то нема цѣръ.

За то, птичко, моля ти се,
Мълчаливо стой — не пѣй.
Стига толко, вечъ смили се,
Отъ скърбъ-тѣ ми разсѣй.

(С. 4—5).

СКЪРБНО КАНАРЧЕ

Канарче любезно,
Утренній пѣвецъ!
Попѣй да послѣшамъ,
Твой-атъ милъ гласецъ.

Ето вечъ отъ истокъ
Асна-та зора
Взе да позлатава
Поле и горж.

Секждѣ се чѣжтъ
Птичьи гласове,
Въ дѣбравы, въ полета,
Въ цвѣтны садове,

И изъ розы славей
Заедно съсъ нихъ
Нѣженъ гласъ раздава,
Сладечкъ и тихъ.

Азъ тебе само чакамъ,
Въ розы катъ стою;
Утреннѣ-тѣ сладость
Съ тебе да двою.

А ты, мило птиче,
Нѣжный мой канаръ!

За какво ли скърбишь,
Милый мой дръгаръ?

Най напрѣдъ отъ вси-те
Въ утренній-атъ часъ
Чѣеше се твой-атъ
Милъ ангелскый гласъ,

А сега отъ очи
Сълзы ти рѣчатъ
И по прѣсно лице
Катъ рѣка течатъ.

Кой е въ твой-то сърце
Катъ ехидна влѣлъ
И безчеловѣчно
Отровж излѣлъ?

Отъ коюж причинѣ
Въ сърце си раненъ,
Защо толко скърбишь,
Кажы си на менъ.

Та и азъ участникъ
Въ скърбъ-тѣ ты да самъ,
И съ тебъ да въздышамъ,
Дорѣ дѣшж предамъ.

(С. 6—8).

СЛАВЕЙ И ПѢТНИКЪ

На гласъ: Отъ гдѣ да наченж, ах, любезна моя!

Попѣй, нѣжный славей! Попѣй въ тъмнинѣ-тѣ
На тасъ тиха, гѣста зелена гора;
Попѣй въ тѣжж ѣснж свѣтлость на лѣна-тѣ,
Що царсва нощемъ до ѣснж зорж.